

SŁOWO PANA

TEMAT: KOŚCIÓŁ jako znak i narzędzie wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem.

SOBÓR WATYKAŃSKI II „LUMEN GENTIUM”

"A że Kościół jest w Chrystusie niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego, przeto podejmując naukę poprzednich Soborów, pragnie on wyjaśnić dokładniej swoim wiernym i całemu światu naturę swoją i powszechne posłannictwo."
(*Lumen Gentium 1*)

KATECHIZM

Jako sakrament Kościół jest narzędziem Chrystusa.
W Jego rękach jest "narzędziem Odkupienia wszystkich", "powszechnym sakramentem zbawienia" przez który Chrystus "ukazuje i zarazem realizuje tajemnicę miłości Boga do człowieka". Kościół „jest widzialnym planem miłości Boga do człowieka" planem, który pragnie, "aby cały rodzaj ludzki utworzył jeden Lud Boży, zrósł się w jedno Ciało Chrystusa i scalił się w budowie jednej świątyni Ducha Świętego".
(KKK 776)

PISMO ŚWIĘTE

Potem ujrzałem: a oto wielki tłum, którego nie mógł nikt policzyć, z każdego narodu i wszystkich pokoleń, ludów i języków, stojący przed tronem i przed Barankiem. Odziani są w białe szaty, a w ręku ich palmy. I głosem donośnym tak wołają: «Zbawienie u Boga naszego, Zasiadającego na tronie i u Baranka». A wszyscy aniołowie stanęli wokół tronu i Starców, i czworga Zwierząt, i na oblicza swe padli przed tronem, i pokłon oddali Bogu, mówiąc: «Amen. Błogosławieństwo i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i potęga Bogu naszemu na wieki wieków! Amen». A jeden ze Starców odezwał się do mnie tymi słowami: «Ci przyodziani w białe szaty kim są i skąd przybyli?» I powiedziałem do niego: «Panie, ty wiesz». I rzekł do mnie: «To ci, którzy przychodzą z wielkiego ucisku i opłukali swe szaty, i w krwi Baranka je wybielili. Dlatego są przed tronem Boga i w Jego świątyni cześć Mu oddają we dnie i w nocy. A Zasiadający na tronie rozciągnie namiot nad nimi. Nie będą już łaknąć ani nie będą już pragnąć, i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo paść ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu, i poprowadzi ich do źródeł wód życia: i każdą łzę otrze Bóg z ich oczu».

[Ap 7,9-17]

KOMENTARZ

Dziś o Kościele mówi się najczęściej w kategoriach socjologicznych, czasem politycznych, prawie zawsze bez wiary. Ten sposób traktowania go - jako jednej z wielu funkcjonujących w społeczeństwie organizacji czy instytucji - spotyka się nie tylko w mediach. Tak jest postrzegany

CZAS DZIELENIA

- Czym Bóg obdarował mnie poprzez moje życie w Kościele?
- Co dla mnie jest najważniejszym „znakiem” obecności i „narzędziem” działaniem Boga w Kościele?
- Jak moje życie z Bogiem wpływa na moje życie z drugim człowiekiem?

NAUCZANIE

Kościół najbardziej jest nie tam, gdzie się organizuje, reformuje, rządzi; tylko w tych, którzy po prostu wierzą i w nim przyjmują dar wiary, który staje się dla nich życiem.

(papież Benedykt XVI)

TRADYCJA

Jakże wielki jesteś, Panie.
Jakże godzien, by Cię sławić.
Wspaniała Twoja moc.
Mądrości Twojej nikt
nie zmierzy. Pragnie Cię sławić
człowiek, cząsteczka tego,
co stworzyłeś. On dźwiga swą
śmiertelną dolę, świadectwo
grzechu, znak wyraźny,
że pysznym się sprzeciwiasz,
Boże. A jednak sławić Ciebie
pragnie ta cząstka świata,
któryś stworzył. Ty sprawiasz
sam, że sławić Cię jest błogo.
Stworzyłeś nas bowiem
jako skierowanych ku Tobie.
I niespokojne jest serce nasze,
dopóki w Tobie nie spocznie.

(św. Augustyn)

przez bardzo wielu współczesnych wierzących. A na Kościół trzeba patrzeć z wiarą – żeby zrozumieć, czym jest i po co istnieje. Kiedy patrzymy bez wiary, zaczynamy w niego wątpić i podważać sens jego istnienia.

Czym jest Kościół, wyjaśniają biblijne obrazy i symbole. W Ewangelii przyrównywany jest on między innymi do owczarni, trzody, winnicy, roli uprawnej, budowli Bożej... Określany jest też jako świątynia Ducha Świętego, Ciało Chrystusa czy Lud Boży. Z tych obrazów i symboli wynika, że Kościół ma charakter nadprzyrodzony, bo jego źródłem, początkiem, jest Bóg, który w nim mieszka i przez niego działa w świecie. – To rzeczywistość, która zrasta się z pierwiastków Boskiego i ludzkiego – z tego, co święte, i tego, co grzeszne, z tego, co jest widzialne, i tego, co niewidzialne. Jeśli na przykład mowa jest o Kościele jako trzodzie, to jej pasterzem jest Chrystus; jeśli mowa jest o owczarni, to Chrystus jest jej bramą; jeśli Kościół stanowi załazek królestwa Bożego, Chrystus jest tu królem; jeśli Kościół jest budowlą Bożą, to Chrystus jest jej kamieniem węgielnym.

Oznacza to, że w widzialnej rzeczywistości Kościoła, na którą składają się ludzie, struktury, wymiar instytucjonalny (dlatego rzeczywistości bardzo niedoskonałej i niebezgrzesznej), obecna jest i działa łaska Boża, czyli rzeczywistość duchowa. Sobór Watykański II powie, że „Kościół jest w Chrystusie jakby sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego”. A Katechizm Kościoła Katolickiego doda: „Bycie sakramentem wewnętrznego zjednoczenia ludzi z Bogiem jest pierwszym celem Kościoła. Ponieważ komunizm między ludźmi opiera się na zjednoczeniu z Bogiem, Kościół jest także sakramentem jedności rodzaju ludzkiego” (KKK 775). Żeby tę duchową rzeczywistość obecną w Kościele dostrzec, pojąć i przyjąć, potrzeba wiary. Wiara w Kościół to konkretyzacja wiary w Boga, który nam się objawił jako Emmanuel (Bóg z nami). Słuszność zaś dawania wiary Kościołowi wynika z faktu, że jego nauczanie jest oparte na autorytecie Boga, na prawdzie przezeń objawionej.

Patrząc na Kościół bez wiary, zawsze będziemy mówili o nim tylko jako o gorzej lub lepiej zorganizowanej i zarządzanej doczesnej instytucji. I nigdy nie odnajdziemy w nim duchowej ojczyzny, w której czeka na nas kochający, zawsze gotowy do przebaczenia Bóg.